ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Προγραμματικές δηλώσεις κυβέρνησης

Α. Αναγνωστάκης

Ζητείται Δημοκρατική Νομιμοποίηση

Είναι εφικτή η πραγματοποίηση ενός συνολικού ενδιάμεσου στόχου προοδευτικής διεξόδου από την κρίση στα πολιτικά πλαίσια της κυριαρχίας της ΕΟΚ και των πολυεθνικών; Είναι έστω εφικτή η ουσιαστική ανακούφιση της ζωής της εργατικής τάξης και των φτωχών μεσαίων στρωμάτων;

Όλες οι εκτιμήσεις των προγραμματικών δηλώσεων και της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ, ρητά ή άρρητα, περιστρέφονται γύρω από αυτά τα ερωτήματα, συνοδεύουν τις συζητήσεις, ή είναι στο βάθος του νου των συνομιλητών καθώς η πολιτική έχει επιστρέψει.

Ας πάρουμε λοιπόν υπόψη βασικά δεδομένα.

Πρώτο. Στην εναρκτήρια ομιλία του, στην ολομέλεια του ευρωκοινοβουλίου στις 15 Ιουλίου του 2014 με θέμα «Νέο ξεκίνημα για την Ευρώπη», ο Κλοντ Γιούνκερ προσδιόριζε ωμά τις κατευθυντήριες γραμμές της πολιτικής της ευρωπαϊκής ελίτ:

«Η κρίση απλώς σταμάτησε για λίγο. Πρέπει να χρησιμοποιήσουμε αυτήν την ανάπαυλα για να παγιώσουμε και να συμπληρώσουμε τα πρωτόγνωρα μέτρα που λάβαμε κατά τη διάρκεια της κρίσης, να τα απλοποιήσουμε και να τους προσδώσουμε κοινωνική νομιμοποίηση».

«Τα μέτρα που λήφθηκαν κατά τη διάρκεια της κρίσης, συνεχίζει, μπορούν να συγκριθούν με την επισκευή φλεγόμενου αεροπλάνου κατά τη διάρκεια της πτήσης. Στο σύνολό τους ήταν επιτυχή. Έγιναν ωστόσο λάθη. Υπήρξε έλλειψη κοινωνικής δικαιοσύνης. Η δημοκρατική νομιμότητα επλήγη.... Καθώς εισερχόμαστε στον νέο νομοθετικό κύκλο ήρθε ο καιρός για μια νέα προσέγγιση». Προτείνει δε, αφού αντάλλαξε απόψεις «με όλες τις πολιτικές ομάδες

του νεοεκλεγμένου Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου», ένα πρόγραμμα κυριότερα σημεία του οποίου είναι: «Η δημιουργία μιας βαθύτερης και δικαιότερης νομισματικής και οικονομικής ένωσης... Στο μέλλον, πρέπει να είμαστε σε θέση να αντικαταστήσουμε την «τρόικα» με μια δομή που να διαθέτει μεγαλύτερη δημοκρατική νομιμοποίηση και λογοδοσία, βασισμένη στα ευρωπαϊκά όργανα με αυξημένο κοινοβουλευτικό έλεγχο σε ευρωπαϊκό και εθνικό επίπεδο. ..Κάθε πρόγραμμα στήριξης και μεταρρύθμισης να μην υποβάλλεται σε αξιολόγηση μόνον ως προς την δημοσιονομική βιωσιμότητά του αλλά και ως προς τον κοινωνικό του αντίκτυπο». Άξονες αυτής της αλά Γιούνκερ πολιτικής είναι επίσης: «Η διοχέτευση 300 δις ευρώ για πρόσθετες δημόσιες και ιδιωτικές επενδύσεις με λιγότερους κανονισμούς και περισσότερη ευελιξία». «Η ενισχυμένη βιομηχανική βάση μέσω της επαναφοράς του ποσοστού που κατέχει η βιομηχανική παραγωγή στο ΑΕΠ της ΕΕ στο 20% έως το 2020, από το σημερινό 16% . Η Εύλογη και ισορροπημένη συμφωνία ελεύθερων συναλλαγών με τις ΗΠΑ. Η δημιουργία συνδεδεμένης ψηφιακής ενιαίας αγοράς (νέες τεχνολογίες) με στόχο πρόσθετη ανάπτυξη στην Ευρώπη αξίας έως 250 δισ. ευρώ στην επόμενη πενταετία και η Ανθεκτική ενεργειακή ένωση».

Το πώς, σε ποιο βαθμό και αν οι Σαμαράς- Βενιζέλος επιχείρησαν να ακολουθήσουν αυτήν την αναπροσαρμοζόμενη πολιτική της ΕΕ αφορά ξεχωριστό κείμενο. Το σίγουρο πάντως είναι πως η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ είχε κατάλληλα ανοικτές τις πολιτικές του κεραίες.

ΝΕΑ «ΠΡΟΣΓΕΙΩΣΗ»: ΚΥΡΙΩΣ «ΕΘΝΙΚΗ», ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Δεύτερο. Η κρίση και η πολιτική του δόγματος του σοκ, η πολιτική όχι της μονόπλευρης έστω λιτότητας αλλά της απόλυτης μείωσης μισθών και συντάξεων, που χτύπησαν τη χώρα και το Λαό της μείωσε το βιοτικό επίπεδο κατά 25%, υποβίβασε τον ελληνικό καπιταλισμό κατά αρκετές θέσεις.
Οι επιπτώσεις συγκρίνονται μόνο με την κρίση του 29.

Η πολιτική κριτική των προγραμματικών δηλώσεων της σημερινής κυβέρνησης πρέπει επομένως να γίνεται εντός του παραπάνω κοινωνικού και πολιτικού πλαισίου. Έχοντας πάντα κατά νου αυτό που στοχάζεται ο κάθε «φυσιολογικός» πολίτης:

Όταν καταστρέφεται η χώρα, χτυπιούνται δηλαδή αλύπητα η εργατική τάξη και τα φτωχά μεσαία στρώματα, πλήττονται από τη κρίση τμήματα της αστικής τάξης και ταυτόχρονα συντελείται μια γιγάντια συσσώρευση πλούτου και μια αντιδραστική αναδιάρθρωση του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού, είναι πολύ δύσκολο να ανασυγκροτήσεις «τα χαλάσματα» από τη μια στιγμή στην άλλη.

Αλλά με αυτή την πραγματικότητα οφείλει να αναμετρηθεί – και να κριθεί – ο αναγκαίος συνδυασμός μιας πολιτικής εξόδου από την κρίση και άμεσων μέτρων ουσιαστικής ανακούφισης του δοκιμαζόμενου ελληνικού λαού.

Η προσέγγιση της προγραμματικής πολιτικής της κυβέρνησης θα γίνει πάνω σε τρεις άξονες: Πρώτο, στη λήψη μέτρων που σχετίζονται με τη σχέση μισθών κερδών και στην απόσπαση σχετικής και απόλυτης υπεραξίας. Δεύτερο, στα ζητήματα της δημοκρατίας με καθοριστικό το νομοθετικό κατοχυρωμένο δικαίωμα των εργαζομένων να δρουν και να αγωνίζονται για το δίκιο τους στο χώρο εργασίας. Τρίτο, στο ζήτημα των διεθνών ιμπεριαλιστικών σχέσεων από τη σκοπιά τις αποδυνάμωσης τους.

Σε όσον αφορά τον πρώτο άξονα (σχέση μισθών κερδών, απόσπαση σχετικής και απόλυτης υπεραξίας): Ως γνωστό ένα εκατομμύριο τριακόσιες χιλιάδες έλληνες είναι σήμερα άνεργοι. Από αυτούς περίπου 900.000, πάνω από το 70%, είναι άνεργοι πάνω από ένα χρόνο. «Ακόμη και με ρυθμούς ανάπτυξης έως και 3% τον χρόνο η επιστροφή σε ένα ποσοστό ανεργίας στα επίπεδα του 2007, δεν είναι δυνατό να γίνει πριν την παρέλευση μιας δεκαετίας». Περισσότερες από 300.000 οικογένειες είναι εντός ή στα όρια της ένδειας και του κοινωνικού αποκλεισμού εκτιμά το διεθνές Γραφείο Εργασίας.

Σε αυτές τις συνθήκες ο αριθμός των επιδοτούμενων ανέργων είναι μόλις 157.921. Δηλαδή μόλις το 13%!! % με δεδομένο ότι τον Ιανουάριο εφέτος οι άνεργοι ανέρχονταν συνολικά στο 1.317.848 (στοιχεία ΕΛΣΤΑΤ)

Ο αριθμός των επιδοτούμενων την τετραετία 2010 – 2014 μειώθηκε κατά 47% παρά τη ραγδαία αύξηση (στοιχεία ΟΑΕΔ). Το «φαινόμενο» αυτό, της μη χορήγησης επιδόματος, έχει εξελιχτεί σε μείζον κοινωνικό πρόβλημα αφού ολοένα και περισσότεροι άνεργοι μένουν χωρίς κανένα εισόδημα. Βάσει νόμου μάλιστα, στην Ελλάδα, ουδείς μπορεί να πάρει επίδομα για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των 12 μηνών (Με 125 ένσημα εξασφαλίζεις επίδομα για

πέντε μήνες, ενώ για χρόνο χρειάζονται 250). Από την 01/01/2014 δε έχει μπει και πρόσθετος περιορισμός, να μη χορηγείται επίδομα ανεργίας στο ίδιο πρόσωπο για περισσότερους από 16 μήνες εντός συνεχόμενης 4ετίας.
Αυτή είναι η κανιβαλική πολιτική της τρόικα – κυβέρνησης ΝΔ – ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ.

Ο σημερινός πρωθυπουργός και οι αρμόδιοι υπουργοί, σε αυτές τις συνθήκες, δεν κάνουν νύξη στο αίτημα «επίδομα ανεργίας σε όλους και όσο είναι άνεργοι».
Η στάση όμως απέναντι σε ένα τέτοιο αίτημα και μάλιστα σε συνδυασμό με την αναγκαία αύξηση του επιδόματος ανεργίας είναι μέτρο της κοινωνικής πολιτικής καθώς απαιτεί ένα ποσοστό γύρω στο 9% του ΑΕΠ ετησίως.

Προϋποθέτει επομένως και συνεπάγεται τη προώθηση μιας πολιτικής για το χρέος με πρώτα άμεσα μονομερή μέτρα όπως άρνηση πληρωμής των δόσεων του 2015 και όχι την αποδοχή του.

Η κυβέρνηση, σε όσον αφορά το χρέος και παρά το ότι το μέτρο της στάσης πληρωμών ως προς τους δανειστές έχει χρησιμοποιηθεί πολλάκις τόσο στην Ελλάδα (Βενιζέλος, Μεταξάς) όσο και διεθνώς, αναπροσαρμόστηκε ραγδαία. Από το διαγραφή του χρέους πέρασε στη διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους, μετά στη διαγραφή μεγάλου μέρους ύστερα στη διαγραφή μεγάλου μέρους αλλά πληρωμή του ΔΝΤ και τελικά στην απομείωση του χρέους δηλαδή στη συνολική αποπληρωμή του.

Σε όσον αφορά καθ’ αυτό το ζήτημα της ανεργίας, η εισηγητική ομιλία της κ. Αντωνοπούλου επικαθορίζεται από την ιδεοληψία και το συσκοτίζοντα νεολογισμό περί «αλληλέγγυας οικονομίας» στην εποχή μάλιστα του πιο άγριου καπιταλισμού.

Αυτή η κούφια μεγαλοστομία συνοδεύεται από γνωστές ανέξοδες γενικολογίες ότι «ξεκινάμε διαβούλευση με τους εκπροσώπους της Τοπικής Αυτοδιοίκησης προκειμένου να διασφαλίσουμε συγκεκριμένες θέσεις που ζητούν οι Δήμοι», «θα αναπροσαρμοστεί το πρόγραμμα προσωρινής απασχόλησης (ξανά η μερική απασχόληση) που έχουν ζητήσει οι Δήμοι και αρχικώς αφορούσε 52.000 ανέργους», «ομάδα εργασίας θα επανεξετάσει όλα τα αποκαλούμενα εμπροσθοβαρή προγράμματα και θα οριστικοποιηθεί εντός των ημερών πόσα και ποια από αυτά θα παγώσουν και ποια θα υλοποιηθούν, αναβάθμιση του ΟΑΕΔ, διαμόρφωση ενός πραγματικού συστήματος διάγνωσης αναγκών επιχειρήσεων και ανέργων, δημιουργία ενός προνομιακού βήματος κοινωνικής, αλληλέγγυας οικονομίας» κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Για τον κατ’ εξοχή μηχανισμό άγριας εκμετάλλευσης, τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις,

ακολουθείται η γνωστή ρητορική που αποτελεί χρόνια και σταθερή πρακτική της γερμανικής κυρίως, αλλά όχι μόνο, σοσιαλδημοκρατίας: Ακριβής αναφορά και περιγραφή στο πρόβλημα δίχως το πρόβλημα να λύνεται.

Ο κ. Στρατούλης αναφέρθηκε προγραμματικά «Στον εν γένει περιορισμό – και όχι κατάργηση – όλων των υπόλοιπων ευέλικτων μορφών απασχόλησης, όπως ιδίως η μερική απασχόληση, η εκ περιτροπής εργασία και στις προσωρινές συμβάσεις δια της υποχρεωτικής αντικειμενικής δικαιολόγησης» (Περιορισμός δια της αιτιολόγησης!!!). Αναφερόμενος ειδικά στον άθλιο και μεσαιωνικού τύπου θεσμό της ενοικίασης εργαζομένων από εταιρείες, προσδιόρισε την κυβερνητική πολιτική στη «δραστική μείωση του ρόλου του δανεισμού-ενοικίασης εργαζομένων και των ιδιωτικών γραφείων εύρεσης εργασίας» και όχι στην κατάργηση του.

Αναφερόμενος επίσης εμμέσως στα ΣΔΙΤ προσδιόρισε ως πολιτική της κυβέρνησης «Τον δραστικό περιορισμό των υπεργολαβιών και των εργολαβιών στον δημόσιο τομέα και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα» και όχι στην κατάργηση τους.

Για το χρόνο εργασίας δεν γίνεται αναφορά εκτός της ανάγκης «στην διασφάλιση της 5ημερης εργασίας και στην επαναφορά της Κυριακάτικης αργίας».

Ειδικά για τον κατώτατο μισθό, την επαναφορά της επέκτασης των συλλογικών συμβάσεων, την επαναθεσμοθέτηση των τριετιών, την επαναφορά του θεσμού της διαιτησίας και την εφαρμογή ενός «αυστηρού πλαισίου» για τις μαζικές απολύσεις ο πρωθυπουργός και ο υπουργός εργασίας έθεσαν στο κάδρο διεθνώς αναγνωρισμένους οργανισμούς όπως το Διεθνές Γραφείο Εργασίας (ILO) και κυρίως τους κοινωνικούς εταίρους, τη σταδιακή και προσεκτική εφαρμογή έως το 2016. Δηλώνουν επίσης πως θα επαναφέρουν σε ισχύ την αρχή που ίσχυε για «Ίση αμοιβή για ίση εργασία χωρίς ηλικιακές διακρίσεις εντός της εργατικής τάξης» γεγονός που – αν υλοποιηθεί – θα ανακουφίσει χιλιάδες νέους.

Οι κυβερνητικές εξαγγελίες σταματούν τις περαιτέρω μειώσεις των συντάξεων. Καταργούν τους νόμους – μηχανισμούς αυτόματης και μόνιμης περικοπής των επικουρικών συντάξεων.

Τους νόμους επίσης 3863/2010 και 3865//2010 που χωρίζουν τη σύνταξη στην εξασφαλιζόμενη από το κράτος έως τα 360 ευρώ και την ανταποδοτική, ανάλογα με τα χρόνια και το ύψος αποδοχών. Μειώνονται από 120 και 100 ένσημα που προβλέπονταν για τη θεώρηση βιβλιαρίων σε 60 και 50 αντίστοιχα. Παρέχεται σύνταξη 360 ευρώ στους ανασφάλιστους υπερήλικες και ομογενείς. Δηλώνεται η επαναφορά στο μέλλον της τριμερούς χρηματοδότησης του ασφαλιστικού συστήματος, η καταπολέμηση της

εισφοροδιαφυγής με ενίσχυση των μηχανισμών ελέγχου και απλούστευση της σχετικής νομοθεσίας.

Στο ζήτημα των ιδιωτικοποιήσεων ο κ. Σπίρτζης εξήγγειλε πως θα σταματήσουν οι ιδιωτικοποιήσεις υποδομών. Διαρρέει όμως ταυτόχρονα πως συνεχίζονται οι διαπραγματεύσεις με COSCO. Παράλληλα η κυβέρνηση δεσμεύεται για την ίδρυση Ταμείου Εθνικού Πλούτου στο οποίο θα πηγαίνουν οι πόροι από την αξιοποίηση της κρατικής περιουσίας (πώληση ή ενοικίαση) για τη χρηματοδότηση των ασφαλιστικών ταμείων.

Στα ζητήματα της Δημοκρατίας αποτρέπεται η θέσπιση του χουντικού και προχουντικού μέτρου της ανταπεργίας (λοκ άουτ). Διατηρείται ο 1268 με ταυτόχρονη ασαφή δήλωση περί δημοκρατικής βελτίωσης του. Επαναφέρεται η εξάμηνη διάρκεια της μετενέργειας «που θα παράσχει τον απαιτούμενο χρόνο στους κοινωνικούς συνομιλητές για την σύναψη νέων συλλογικών συμβάσεων». Επαναφέρεται ο Οργανισμός Μεσολάβησης και Διαιτησίας για «τη δυνατότητα ειρηνικής διευθέτησης των συλλογικών εργατικών διαφορών και δίκαιης λύσης για τους εργαζόμενους και τον εργοδότη». Η απλή αναλογική είναι «εκτός των προτεραιοτήτων ΣΥΡΙΖΑ»

Δεν διαλύονται τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ. Δηλώνεται όμως πως, υπό προϋποθέσεις, η αστυνομία στις διαδηλώσεις δεν θα είναι όπως ήτανε, δίχως σαφήνεια στο πώς θα είναι (έστω άοπλοι).

ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΗ ΣΤΟ ΚΑΡΑΜΑΝΛΙΚΟ ΔΟΓΜΑ «ΑΝΗΚΟΜΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΥΣΙΝ»

Στο τρίτο ζήτημα, αυτό των διεθνών ιμπεριαλιστικών σχέσεων από τη σκοπιά τις αποδυνάμωσης τους, ο ΣΥΡΙΖΑ, μετά την μετατόπιση από την ωφέλιμη για το κίνημα αρχή «καμιά θυσία για το ευρώ», είναι συνεπής στην πολιτική της προσχώρησης στο Καραμανλικό δόγμα του «ανήκομεν στη Δύση» και μάλιστα «με όλη τη δύναμη της καρδιάς μας».

Σε αυτό το μήκος κύματος κινείται και η «κυβέρνηση σωτηρίας», όπως καλείται πλέον πολιτικά από τους Τσίπρα – Καμένο. Όσο μάλιστα θα επικαθορίζεται από το «εθνικής» τόσο θα απομακρύνεται και από το «σωτηρίας .

Η κυβέρνηση μένοντας εντός της ΕΕ θα οδηγηθεί σύντομα στη διαχείριση και προώθηση μιας ηπιότερης μεν σοσιαλφιλελεύθερης δε πολιτικής. Πολύ περισσότερο αφού έκανε πίσω στα δυο βασικά ζητήματα: Στο ζήτημα των ιδιωτικοποιήσεων και της μη αναγνώρισης του χρέους.

Το ζήτημα της ΕΕ, σε όσον αφορά τη στάση της αριστεράς, από τη σκοπιά των Λαϊκών

δικαιωμάτων και συμφερόντων, είναι ανάλογης βαρύτητας σήμερα με αυτήν που είχε το ζήτημα του Πολέμου στον Πρώτο ιμπεριαλιστικό Παγκόσμιο πόλεμο.

Η σταθερή και αταλάντευτη επιδίωξη της εξόδου για τη διάλυση και αντικαπιταλιστική διεθνιστική αποδέσμευση από την ΕΕ αποκτά πρωτεύουσα σημασία καθώς όποια πέτρα και αν σηκώσει, όποια πολιτική και αν ψάξει κανείς, θα βρει από κάτω τα απεχθή επιτελεία αυτού του ιμπεριαλιστικού και τοκογλυφικού μηχανισμού.

Η εκπλήρωση αυτού του στόχου από τη σκοπιά της αποδυνάμωσης των διεθνών ιμπεριαλιστικών σχέσεων επαφίεται στην ευθύνη και τις δυνάμεις του εργατικού κινήματος και της μαχόμενης Αριστερά. Η συγκέντρωση γι αυτό το σκοπό όλων των δυνάμεων που γυρνούν την πλάτη τους απέναντι στην ΕΕ με συνειδήσεις διαφορετικών ταχυτήτων αποτελεί μόνιμο στοιχείο της εργατικής πολιτικής.

Το ίδιο και για την Έξοδο και αποδέσμευση από το ΝΑΤΟ και τον Ευρωστρατό, την απόκρουση με τη λήψη των κατάλληλων μέτρων, των νέων πολεμικών εκστρατειών του ιμπεριαλισμού που κυοφορούνται για το γεωπολιτικό ξαναμοίρασμα των αγορών και των σφαιρών επιρροής, την απόκρουση και ανατροπή των γενικότερων ενδοιμπεριαλιστικών αντιπαραθέσεων και των πολεμικών ενδεχομένων ανάμεσα στις αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας, την κατάργηση όλων των δανειακών δεσμεύσεων και των δεσμεύσεων απέναντι στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

ΕΝΙΑΙΑ ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΖΩΝΗ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΤΕΡΥΓΑ

Συμπερασματικά η κυβερνητική πολιτική επιχειρεί την αντιμετώπιση των ακραίων επιπτώσεων των νεοφιλελευθέρων πολιτικών. Της ακραίας φτώχειας εντός της φτώχειας, του ακραίου αυταρχισμού. Το σταμάτημα της περαιτέρω απόλυτης μείωσης μισθών και συντάξεων. Την εξαιρετικά μερική αποκατάσταση. Δίχως να παίρνει μέτρα αντιμετώπισης των ελαστικών εργασιακών σχέσεων, του χρόνου εργασίας, της ανεργίας και των αμοιβών εργασίας.

Ο προσανατολισμός της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ στη «γραμμή Γιούνκερ με επιμέρους αιτήματα» ματαιώνουν στην ουσία την αλλαγή πορείας.
Η πολιτική του επικαθορίζεται από την αυταπάτη περιορισμένων φιλολαϊκών ρυθμίσεων στο πλαίσιο ενός «συμβολαίου διαταξικής συνεργασίας». Καθώς όμως το ελληνικό και ξένο

κεφάλαιο δεν έχουν αυταπάτες η σημερινή κυβέρνηση θα μετατοπίζεται διαρκώς στη διαχείριση σοσιαλφιλελεύθερων πολιτικών.

Μπορεί λοιπόν η Αριστερά με τους δοσμένους συσχετισμούς να ματαιώσει τις επιλογές της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης και να επιβάλει τη σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της κοινωνίας; Αυτή θα ήταν φυσικά μια ουσιαστική διέξοδος, ανέφικτη φυσικά για το σήμερα.

Μήπως όμως είναι πιο εφικτή η πραγματοποίηση ενός συνολικού ενδιάμεσου στόχου προοδευτικής διεξόδου στα πλαίσια της κυριαρχίας της ΕΟΚ και των πολυεθνικών;
Μα αν το πρώτο είναι αδύνατο ακόμα, το δεύτερο, δηλαδή η πλαστή εικόνα ενός αντικαπιταλιστικού καπιταλισμού, είναι εντελώς παράλογο και παρανοϊκό. Είναι απάτη. Και είναι ακριβώς εκείνη η απάτη που υποτάσσει όχι μόνο την επαναστατική συνείδηση αλλά και τις άμεσες διεκδικήσεις της εργατικής τάξης σε αυτή την πλαστή εικόνα.

Και τότε τι μένει λοιπόν στην Αριστερά για την πολιτική;

Για όσους έχουν επίγνωση του βάθους της υποχώρησης της Αριστεράς και του εργατικού κινήματος, τα χαρακτηριστικά της αντιδραστικής ανάπτυξης και κρίσης του σύγχρονου καπιταλισμού, ο άμεσος πολιτικός στόχος δεν μπορεί παρά να είναι, εδώ στο καμίνι των κοινωνικών αναμετρήσεων, η διαμόρφωση μιας ενιαίας αυτοτελούς ζώνης αριστερών εργατών και νεολαίων σε πανελλαδικό επίπεδο. Η συγκρότηση μιας ενωμένης ανεξάρτητης αριστερής εργατικής πτέρυγας, από άποψη ιδεολογίας, πολιτικής και μαζικής παρέμβασης, τολμηρό τωρινό και βήμα προς το μέλλον του εργατικού κινήματος. Όσο «λίγος» κι αν φαντάζει αυτός ο στόχος, μας φέρνει σε επαφή με τη μόνη άμεση δυνατή αριστερή πολιτική. Μας βοηθά να αγωνιζόμαστε ουσιαστικά γύρω από άμεσα προγράμματα. Να καθυστερούμε, να δυσκολεύουμε, να αποσπούμε μέτρα αυτοπεποίθησης και ανακούφισης της εργατικής τάξης διαμορφώνοντας ρήγματα στους κυρίαρχους συσχετισμούς και την επίσημη ιδεολογία.

Όσοι σ’ αυτή τη θυελλώδη περίοδο, στην οποία ένα μειοψηφικό αλλά ορατό ρεύμα του επαναστατικού εργατικού κινήματος διεκδικεί «το δικαίωμα στη ζωή», υποκύπτουν στις ψευδαισθήσεις, στην απόγνωση ή προσδοκούν σύγχρονα πολιτικά μεγέθη ανάλογα στα συνεπή έστω παλιά μέτρα της αριστερής πολιτικής, γίνονται όχι σκαπανείς αλλά δεσμώτες μιας ήδη χρεοκοπημένης πορείας.

Οι νέες εσωτερικές δυνατότητες της εργατικής τάξης και οι σύγχρονες συνθήκες του καπιταλισμού οδηγούν σε μια πιο άρρηκτη σύνδεση της οικονομίας, της πολιτικής και της ιδεολογίας. Αυτό το ενιαίο και αδιαίρετο τρίπτυχο θα εκφράζει την πορεία της

επαναστατικής συνειδητοποίησης των πρωτοπόρων εργατικών τμημάτων. Θα συμπυκνώνεται στη συγκέντρωση, οργάνωση και προγραμματική ενοποίηση των δυνάμεων τους σε ένα μεταβατικό επαναστατικό υποκείμενο νέου-νέου τύπου.

Μόνο μ' αυτό τον τρόπο, με τη διαμόρφωση του «δικού του» αυτοτελούς πολιτισμού, το εργατικό ρεύμα του 21ου αιώνα μπορεί να προϋπαντήσει αισιόδοξα τα μεγάλα γεγονότα που προοιωνίζονται σε εθνική και διεθνή κλίμακα.

Ο λαός, πέρα από τα ελληνικά σύνορα, χαίρεται γιατί «έφυγαν αυτοί», γιατί αποφεύχθηκαν τα χειρότερα. Διακριτό και ανεξάρτητο πολιτικό τμήμα αυτού του αισιόδοξου ρεύματος εμείς, αγωνιζόμαστε να του προσδώσουμε βαθύτερα αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά για τις στρατηγικές και τις άμεσες επιδιώξεις μας.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 15.2.2015